

www.jollibread.com

© 2019, Xavier Duran i Jordi de Manuel

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-92-3

Dipòsit legal: M-37658-2019

Printed in Spain

Primera edició: desembre de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Els crims de la taula periòdica

Xavier Duran i Jordi de Manuel

jollibre

1 H HIDROGEN								
3 Li LITI	4 Be BERIL-LI							
11 Na SODI	12 Mg MAGNESI							
19 K POTASSI	20 Ca CALCI	21 Sc ESCANDI	22 Ti TITANI	23 V VANADI	24 Cr CROM	25 Mn MANGANÈS	26 Fe FERRO	27 Co COBALT
37 Rb RUBIDI	38 Sr ESTRONCI	39 Y ITRI	40 Zr ZIRCONI	41 Nb NIOBI	42 Mo MOLIBDÈ	43 Tc TECNECI	44 Ru RUTENI	45 Rh RODI
55 Cs CESI	56 Ba BARI	57-71 LANTÀNIDS	72 Hf HAFNI	73 Ta TÀNTAL	74 W TUNGSTÈ	75 Re RENI	76 Os OSMI	77 Ir IRIDI
87 Fr FRANCI	88 Ra RADI	89-103 ACTÍNIDS	104 Rf RUTHERFORDI	105 Db DUBNI	106 Sg SEABORGI	107 Bh BOHRI	108 Hs HASSI	109 Mt MEITNERI

57 La LANTANI	58 Ce CERI	59 Pr PRASEODIMI	60 Nd NEODIMI	61 Pm PROMETI	62 Sm SAMARI	63 Eu EUROPI	64 Gd GADOLINI
89 Ac ACTINI	90 Th TORI	91 Pa PROTOACTINI	92 U URANI	93 Np NEPTUNI	94 Pu PLUTONI	95 Am AMERICI	96 Cm CURI

								2	He HELI										
								5	B BOR	6	C CARBONI	7	N NITROGEN	8	O OXIGEN	9	F FLUOR	10	Ne NEÓ
								13	Al ALUMINI	14	Si SILICI	15	P FÒSFOR	16	S SOFRE	17	Cl CLOR	18	Ar ARGÓ
28	29	30	31	32	33	34	35	36											
Ni NÍQUEL	Cu COURE	Zn ZINC	Ga GAL-LI	Ge GERMANI	As ARSÈNIC	Se SELENI	Br BROM	Kr CRIPTÓ											
46	47	48	49	50	51	52	53	54											
Pd PAL-LADI	Ag PLATA	Cd CADMI	In INDI	Sn ESTANY	Sb ANTIMONI	Te TEL-LURI	I IODE	Xe XENÓ											
78	79	80	81	82	83	84	85	86											
Pt PLATÍ	Au OR	Hg MERCURI	Tl TAL-LI	Pb PLOM	Bi BISMUT	Po POLONI	At ÀSTAT	Rn RADÓ											
110	111	112	113	114	115	116	117	118											
Ds DARMSTADTI	Rg ROENTGENI	Cn COPERNICI	Nh NIHONI	Fl FLEROVI	Mc MOSCOVI	Lv LIVERMORI	Ts TENNES	Og OGANESSÓ											

65	66	67	68	69	70	71
Tb TERBI	Dy DISPROSI	Ho HOLMI	Er ERBI	Tm TULI	Yb ITERBI	Lu LUTECI
97	98	99	100	101	102	103
Bk BERKELI	Cf CALIFORNI	Es EINSTEINI	Fm FERMI	Md MENDELEVI	No NOBELI	Lr LAWRENCI

Un cadàver al parc?

Falta un minut perquè irrompi el timbre del final de l'última classe. Gairebé tots els nois i les noies de 4t C tenen les motxilles preparades per alçar-se i sortir esperitats de l'aula. Fa estona que no escolten la professora; de fet, la majoria ni la veuen.

La Daniela Soto, la professora de socials, sap què és fer classe cada divendres a darrera hora del migdia, sap perfectament que per a ells i elles s'ha tornat invisible, inaudible. Fa alguns anys s'hauria sentit molesta; ara tota ella s'ha recobert d'una pell dura, una closca impenetrable que no sap si perceben els nois i les noies que té davant.

La Cora observa la professora. Havia tingut la Daniela Soto a 1r d'ESO i li sembla que, des de llavors, ha canviat molt. Abans reia, feia broma i els explicava històries interessants. Ara sembla que parli per a ella mateixa, com si estigués davant d'un mirall. «Ho deu saber, que ningú no l'escolta?», es pregunta la noia.

A dos quarts de tres en punt sona el timbre. La meitat de la classe s'alça sorollosament. Arrosseguen les cadires. Xerren, gairebé criden, d'una punta a l'altra de

l'aula. La professora no gasta cap esforç per posar ordre, però etziba una mirada que fa que alguns col·loquin les cadires capgirades sobre les taules abans de sortir. «No hi ha res a fer», sospira resignada, mentre acaba de col·locar la resta de seients sobre les taules.

8 La Jana i en Nico baixen els graons de dos en dos. Surten de l'institut. Avui és divendres, i els divendres la perspectiva de dissabte i diumenge els fa veure diferent el cel, els arbres i els carrers. És una sensació especial. En Nico, però, s'ho passa bé a l'institut. Durant el cap de setmana s'avorreix a casa amb els avis i té ganes que arribi el dilluns, però ara és amb la Jana. Són a tocar del parc. La veu caminar al seu costat, sent la seva olor. Els cabells rojos d'ella, ara que no els du recollits en una trena, li pessigollegen la cara quan el vent els fa voleiar.

Van directes al banc on els esperen la Cora i en Malik. La Cora sembla trista; aquest matí ha sabut la nota de l'examen de matemàtiques. Podria haver tret un set o un vuit, però per un parell d'errades, per no haver-s'hi fixat prou, ha tret un quatre. Mai no havia suspès matemàtiques i no la consola l'examen amb el vuit i mig de química que du a la motxilla.

—No t'amoïnis..., a mi tampoc em va anar gaire bé el control de mates —intenta animar-la en Nico, que endevina per què la noia està moixa.

A uns quants metres del banc, la Reme, una velleta que sovint dona veces als coloms, ha obert una bossa de paper i ofereix menjar al Conan, el gos d'en Paco, un sensesostre que passa el dia al parc. L'animal és una

barreja entre pastor alemany i labrador, un gos amb el pèl clar, amb les orelles sempre alçades, obedient. En Nico passeja els ulls pels bancs on acostuma a seure en Paco. El veu assegut, amb els ulls tancats, en un dels bancs que hi ha a l'ombra d'una robínia. El cap i els braços li cauen com si fos un ninot desmanegat. Tot d'una el Conan, que du entre les dents un osset d'ala de pollastre, se separa de la dona gran, va fins al banc on s'asseu en Paco. Deixa caure l'osset i comença a llepar els dits del seu amo.

—Mira què fa, el Conan —la Jana riu i apunta amb un dit el gos.

—Ha deixat caure el menjar que li ha donat la vella —comenta en Nico.

—Conan! —el crida la noia.

El gos la ignora. Estira amb la boca la màniga del seu amo, com si en sol·licités l'atenció. Tot d'una l'indigent, estirat per l'animal, es va inclinant lentament fins que es desploma com un sac.

El noi i la noia es miren estranyats. S'alcen del banc i caminen fins on és l'home, que està estirat a terra, completament quiet.

—Paco, Paco..., em sents? —xiuxiueja la Jana, que s'ha ajupit per saber què li passa.

—A veure si va trompa... —diu en Nico.

—Què dius, home! L'has vist mai borrarxo, el Paco? —li retreu ella.

El noi s'hi acosta i sacseja l'home per l'espatlla. El gos ha començat a llepar la cara de l'home.

—Desperta, va, que el Conan et deixarà ple de baves! —crida el noi.

La Reme, la velleta que donava menjar al gos, camina fins al banc on hi ha l'home.

Acaricia les orelles de l'animal i aquest deixa de llepar la cara del seu amo.

La Jana la mira espantada:

—Aquest home... el Paco, no sabem què li passa. Està inconscient. No es mou, no contesta —diu la Jana, visiblement alterada.

10

La dona arruga el front i es tapa la boca amb una mà. Un home jove que passa pel parc s'hi acosta.

—Què ha passat? Què té aquest home?

—No ho sabem —diu, alarmat, en Nico—. Fa un minut era al banc, assegut, ha caigut i ara no es mou, ni ens sent.

L'home s'ajup. Observa l'indigent. Els dos nois i les dues noies estan ajupits a la gatzoneta, observant de prop en Paco, que té els ulls mig oberts, com si els mirés. S'hi han apropat altres persones. També en Birras, un noi que sovint s'està pel parc, i uns amics seus. En Malik els coneix, sap que en Birras ven droga al Raval, sempre passa pel parc a l'hora de sortir de l'institut, per si troba algun client. Els dos nois i la noia que els acompanyen són uns joves que ocupen un pis del barri que no és gaire lluny d'on viu ell.

—Acabo de trucar al 112, m'han dit que ara mateix enviaran una ambulància —diu una dona que du una criatura agafada de la mà.

Hi ha una munió de gent al voltant d'en Paco, que està estirat a terra, de costat, immòbil, com si dormís amb els ulls mig oberts. No ha reaccionat ni a les veus, ni als copets a les galtes. Ningú no ha gosat tocar-lo més.

Al cap de deu minuts senten una sirena.

Un home i una dona, joves, amb les mans enfundades en guants blaus, acaben de baixar de l'ambulància i s'acosten corrents. Ell porta un maletí a la mà. Ordenen que la gent s'aparti d'en Paco. Ella du un estetoscopi, l'aparell que es fa servir per auscultar el pit.

11

La metgessa comprova que l'home respiri, li descorda la camisa i li posa el petit cercle metàl·lic al pit, a l'alçada del cor. Tanca els ulls i inclina una mica el cap. Desplaça el cercle fins al coll i de nou al pit. Tot seguit alça una mica la parpella del sensesostre i amb un petit llapis que treu llum per la punta li enfoca l'ull. La dona arrufa el nas i mou lleugerament el cap de banda a banda.

En descordar-li la camisa en Malik ha vist caure una carta que devia dur entre els botons. La recull. És una carta de pòquer, un as de diamants.

—Quant fa que l'heu trobat en aquesta posició?
—pregunta la metgessa traient-se un dels extrems de l'estetoscopi de l'orella.

—L'hem vist ara, fa un quart d'hora o així —calcula la Jana.

—Ja estava inconscient?

—Tenia els ulls mig tancats, i era al banc com si estigués adormit i després ha caigut del banc a terra —diu, atropelladament, la Cora.

—Ves a buscar la llitera —ordena la dona a l'infermer.

L'home corre cap a l'ambulància. En un tres i no res el traslladen al vehicle, que engega i marxa. Al cap d'uns segons senten l'udol de la sirena.

La gent es dispersa. La velleta, la Reme, ha aconseguit calmar i retenir el gos, que, quan ha vist que s'en-duien el seu amo, ha començat a bellugar la cua i ha intentat córrer rere la llitera.

12 —Creus que és mort? —baluceja en Nico a la Jana. Ella el mira amb els ulls plorosos:

—No has vist la cara que feia la doctora?

—I ara què en farem, del Conan? —pregunta en Malik, que encara du la carta de pòquer a la mà.

—No us amoïneu, el cuidaré jo fins que el Paco es posi bé —diu la Reme, que ha estat amb l'animal tota l'estona.

La Jana està a punt de dir-li que potser en Paco és mort, però es mossega la llengua a temps. Al cap de tres minuts senten una sirena diferent, que cada vegada sona més forta. És un cotxe de la policia.

Un interrogatori incòmode

Sembla com si en Birras hagués vist un fantasma. O que ell mateix fos un fantasma. Quan en Malik s'ha girat després de veure com el cotxe dels Mossos frenava en sec i derrapava lleugerament damunt la sorra del parc, en Birras s'havia esfumat. Els curiosos havien marxat uns minuts abans, però ell encara voltava pel lloc on havien trobat en Paco. Escoltava els comentaris dels nois. Mirava de reüll la Reme, asseguda al banc fent carantoines al gos.

13

Dos mossos, un home i una dona joves, avancen de pressa cap al lloc on hi ha els nois, la Reme i el Conan. Els pregunten si ells són els testimonis i es presenten. Són la sergent Lúdia Sánchez i l'agent Pau Ribó.

—On era exactament el cos? —pregunta la sergent.

Ho diu educadament, però amb fermesa. Desprèn autoritat, però resulta agradable. Els quatre nois senten un calfred que els recorre el cos, no saben què dir. Només la Reme sembla aliena a tot, passant la mà pel lloc del Conan.

En Nico és el primer que s'atreveix a parlar:

—Era assegut en aquest banc i quan el seu gos l’ha estirat, ha caigut. —El noi, per fer-se entendre, s’agafa la màniga del jersei i l’estira fent moure el braç.

La sergent mira el seu company, un policia també jove, fort, de complexió atlètica. Si ella infon respecte amb el seu to de veu, ell imposa amb la seva presència.

—I vosaltres, on éreu? —torna a interrogar-los la sergent Sánchez—. Torneu a explicar-ho tot, des del moment que heu arribat.

14 Els nois es miren. Torna a ser en Nico, el més decidit, qui comença:

—Hem sortit de classe i hem vingut al banc on quedem sempre. El Paco sempre ens fa riure i ens explica històries interessants. —En Nico assenyala un banc a pocs metres d’on són.— Hem vist el Conan...

—El Conan? —L’agent Ribó arrufa el nas, li ve al cap la imatge de Conan el Bàrbar, l’heroi dels còmics de fantasia que tant li agradaven.

—El gos d’en Paco, l’home que ha mo... L’home que s’han endut amb l’ambulància —diu en Nico.

La Jana també es veu amb cor d’intervenir. Els explica que no s’han adonat de res perquè s’han acostat mirant la Cora i en Malik, que ja eren al parc. La Cora no diu res. Al mal tràngol de la nota de l’examen de matemàtiques s’hi suma ara l’interrogatori i la incertesa de si en Paco és mort. Té el cap emboirat.

—Qui hi havia al parc quan heu arribat? —pregunta la sergent amb els ulls clavats a la Cora i en Malik, alternativament.

—La Reme —diu la Cora assenyalant la dona gran.

La Lúdia Sánchez mira l'agent i fa un gest gairebé imperceptible amb el cap. El seu company es dirigeix cap a la Reme. La sergent mira al voltant. En Malik només té ulls per als policies. La sergent du els cabells recollits en una cua que s'acaba just on comença l'esquena. Ell té la carta a la mà. Dubta. Finalment, s'empassa saliva i es decideix:

—Al Paco li ha caigut això —diu allargant la carta.

La Lúdia Sánchez se la mira. Es treu un mocador de paper de la butxaca. Agafa la carta pels cantons, fent servir el mocador, i la fica dins una bosseta de plàstic. Precinta la bossa amb la cinta adhesiva que du a les vores.

15

—La carta és una prova i deu estar plena de les teves empremtes —diu ella al noi.

En Malik es posa una mica vermell i arronsa els llavis. Es penedeix d'haver agafat la carta i ara, encara més, d'haver-la donada a la policia.

—Gairebé no l'he tocada —diu en un murmuri.

—On era, exactament? —pregunta la sergent.

Li explica que, quan la metgessa li ha obert la camisa, ha caigut a terra. No sap donar-li més detalls. La devia dur a la pitrera o a la butxaca.

—O era damunt del cos... —diu ella.

En Malik no sap què dir. Li surt un «podria ser» molt fluix i no s'atreveix a mirar la sergent ni a apartar del tot la mirada. Ha tingut altres experiències amb la policia: a prop de la botiga del pare, li han demanat

la documentació més d'una vegada. Mai no li resulta agradable el tracte amb els agents, tot i que no té res a amagar. S'imagina com deu ser quan has comès alguna petita falta o, encara pitjor, si estàs ficat en un problema gros i tens la pell fosca com la seva.

La sergent els diu que s'esperin i camina fins on és el seu company, que acaba de parlar amb la dona gran.

—La dona diu que no sap res —comenta ell—. Assegura que, quan s'ha assegut al banc, el tal Paco ja estava com sempre, tan quiet com de costum, i que el gos, en veure-la, l'ha anada a buscar de seguida per veure què li duia per menjar.

La Lúcia Sánchez li ensenya la carta.

—La duia l'indigent. Un dels nois diu que, mentre la metgessa l'explorava, ha caigut a terra i que l'ha recollida.

—L'hi han deixat a sobre? —comenta l'agent amb els ulls fixos a la carta. El cap de l'agent comença a formular hipòtesis. Un as de diamants no és una carta qualsevol, pot tenir algun simbolisme. Però també pot ser un element casual, algun dels tresors que molts senyosostre guarden perquè els fan sentir segurs, per modestos i inútils que semblin.

—El cas és que no sabem on era la carta. Haurem de parlar amb els d'emergències mèdiques. Els diem sempre que ens facilitin la feina, que ens expliquin detalls com aquests. Però van a la seva.

—Es concentren a intentar salvar vides —diu en Pau.

—Si es resolen els casos, se'n salven moltes més —rebat la Lídia.

La policia camina fins on són els adolescents:

—Ara us prendrem les dades —els diu la sergent.

Tots es miren. No saben què significa això, només en Malik sap què vol dir, però no diu res.

En Pau Ribó nota la incomoditat dels joves.

—És el tràmit habitual —els diu per calmar-los—. Hem de tenir-vos localitzats. També demanarem les dades a la dona.

17

Es gira i es mira la Reme, que està asseguda en un banc amb el gos als peus. Va vestida de manera molt senzilla, però polida, arreglada. Abans li ha explicat que ve sovint per aquí i que també es passeja per altres parcs del barri. Sembla ben tranquil·la, amb un inici de somriure als llavis tot i que potser acaba de veure morir algú.

Els tràmits no s'allarguen gaire. La Jana ha hagut de remenar dins la motxilla fins que ha trobat el moneder on du una còpia del carnet d'identitat.

—Ja podeu marxar —els diu la sergent.

Mouen els peus amb lentitud, gairebé arrossegant-los. La sorra cruix. En Malik i la Cora miren el terra. En Nico sembla estar rumiant. La Jana és l'única que obre la boca:

—Pobre Paco —comenta—. I pobre Conan.